

Redacțiunea, Administrațiunea,
și Tipografia.
Brașov, piața mare Nr. 30.
Scrisori nefrancate nu se
primesc. — Manuscrise nu se
returnează.
INSERATE se primesc la Admi-
nistrațiunea în Brașov și la ur-
mătoarele Birouri de anunțuri:
în Viena: M. Dukes, Heinrich
Schulz, Rudolf Mosse, A. Oppel
Nachfolger; Anton Oppel, J.
Dandner, în Budapesta: A. V.
Goldberger, Eckstein Bernat; în
București: Agence Havas, Suc-
cursale de Roumanie; în Ham-
burg: Karoly & Liebmann.
Prețurile inserțiilor: o serie
garmond pe o colână 6 cr. și
30 cr. timbru pentru o publi-
care. Publicări mai dese după
tarifă și învoială.
Reclame pe pagina a 3-a o
serie 10 cr. sau 80 bani.

GAZETA TRANSILVANIEI.

(NUMERŪ DE DUMINECĂ 8)

„Gazeta” ieșe în tă-care di.
Abonamente pentru Austro-Ungaria:
Pe un an 12 fl., pe șase luni
6 fl., pe trei luni 3 fl.
N-rii de Duminecă 2 fl. pe an.
Pentru România și străinătate:
Pe un an 40 franci, pe șase
luni 20 fr., pe trei luni 10 fr.
N-rii de Duminecă 8 franci.
Se primumără la toate oficiile
postale din țară și din afară
și la dd. colectorii.
Abonamentul pentru Brașov
la administrațiunea, piața mare,
Târgul Inului Nr. 30 etajul
I: pe un an 10 fl., pe șase
luni 5 fl., pe trei luni 2 fl. 50 cr.
Cu dusul în casă: Pe un an
12 fl., pe 6 luni 6 fl., pe trei luni
3 fl. Ună esemplară 5 cr. v. a.
sau 15 bani. Atâtă abonamen-
tele cât și inserțiunile sunt
a se plăti înainte.

Nr. 39.—Anul LVIII.

Brașov, Duminecă, 19 Februarie (3 Martie)

1895.

„Sunt și învățători români!”

Brașov, 18 Februarie v. 1895.

Până acuma ministrii unguresci s'au sfîțit de a mărturisi, că ei privesc legile bisericesci-politice ca un mijloc pentru maghiarizare. Wekerle, cu soții săi din fostul ministeriu s'au ferit cel puțin de a da de gol meschinul plan, ce se urmărește față cu confesiunile și naționalitățile nemaghiare.

Gvernul Banffy însă se arată mai puțin sfios decât guvernul Wekerle și urmașul lui Hieronymi, ministrul de interne Perczel o spuse verde și fără de nici o rușine în dietă, vorbind despre executarea legii privitoare la matriculele civile, că, dău, scopul lui este de a maghiariza.

Etă cum s'a petrecut lucrul în ședința de Joi a camerei deputaților:

Mai mulți deputați au susținut în vorbirile lor, ținute cu ocaziunea desbaterei asupra bugetului pentru 1895, că măsurile, ce vrea să le ia guvernul pentru introducerea matriculelor de stat nu sunt îndestulătoare și nu pot duce la scop, că notarii comunali nu vor fi în stare a purta matriculele cum se cade, și că planul ministrului de interne, de a însărcina cu conducerea matriculelor de stat și învățătorii dela școlile populare, e nenorocit și nerealisabil.

Cu deosebire în ce s'atinge de învățătorii s'a disc, că pe lângă aceea, că ei s'ar înstrăina dela chiamarea lor adevărată, nu pot fi numiți ca purtători de matricule din simpla cauză, că legea de școle dela 1868 opresce apriat ca ei „să primescă un altă oficiu”, afară de cel învățătoresc.

Ministru Perczel, apărându-se în contra acuzărilor, ce i s'au făcut,

dișe, că idea de a se aplica și învățătorii la conducerea matriculelor au avut-o mai înainte Hieronymi și comisiunea, care a esamnat legea. Nimănui din comisiune nu i-a venit în minte să dișă, că învățătorul nu poate fi conducător de matricule. Legea dela 1868 dișe în adevăr, că învățătorul „nu poate ocupa altă oficiu”, dău conducătorul de matricule nu ocupă un oficiu, ci este numai un funcționar însărcinat cu agende de stat. Elu este privit ca funcționar public, fiind răspundător, dău legea nu dișe, că este funcționar public.

Declarațiunile aceste ale ministrului de interne au fost primite de către opoziția cu protestări și cu sgomot, er ministrul răspunse, că tocmai nemulțumirea acăsta ilu face a crede, că executarea cât mai grabnică a acestei legi va fi un factor însemnat pentru pacificare.

Și cum își închipuesc d-lu Perczel acăsta pacificare prin legea asupra matriculelor de stat, care, dișe, va intra în vigoare încă în luna lui Septemvre a anului curent?

Etă cum.
Deputatul Bartha combătut din nou părerea ministrului, că purtătorul de matricule nu e funcționar public, și dișe, că limba maghiară tot-déuna pe acei indiviși, pe cari îi numesce guvernul, îi plătesc din visteria statului, și a căror funcțiune e de stat, i-au numit funcționari publici.

Atunci ministrul Desideriu Perczel dișe:

„Vedă că d-lu Bartha nu m'a înțeles, n'a înțeles ce vreau eu, ce intențiuni am, căci de m'ar fi înțeles aș fi așteptat ca în loc să-mi facă imputări, să mă laude. Ei bine, intențiunea mea este ca purtarea matriculelor să fiă un mijloc pentru ma-

ghiarizarea învățătorilor acolo unde nu-mi stă la dispoziția altă mijloc, căci dău matriculele trebuie să se porțe în limba maghiară.”

Nic. Bartha strigă: „Sunt și învățători români!”

Da-dău, sunt și învățători români! și încă mulți! Dău acești învățători mai au în pepturile lor și o inimă, care bate fierbinte pentru limba și națiunea lor, și mai este o biserică și o națiune românească, care va veghia, ca să nu fiă înveninat simțul lor românesc, să nu fiă sdruncinată credința cătră neamul lor și să nu fiă omorită iubirea și însuflețirea lor pentru limba și cultura română!

Revistă politică.

Diarele maghiare, cu ocaziunea morții arhiducelui Albrecht, din nou au dovedit, de ce soiul este simțământul lor dinastic. „Pester Lloyd”, care are mulți abonenți în armată, nu poate fi luat în considerare. „Magyar Hirap” și „Pesti Naplo” însă, cari se dau ca talmaci adevăratului maghiarism, au publicat necrologie despre arhiducele Albrecht, din cari nu resuflă iubirea cătră casa domnitore. „Nu putem să dăm expresiune simțimentelor, cari nu sunt adevărate”, cu aceste cuvinte își începe „Magyar Hirap” articolul, er „P. Naplo” spune, ca o dojană despre răposatul mareșal, că elu a trăit „numai” pentru împăratul și domnul său. Expresiunile, ce le folosesc diarele ultra-opoziționale maghiare, nici că sunt de reproduș. Sunt fapte aceste, cari aruncă o lumină foarte caracteristică asupra raporturilor dintre Maghiari și dinastie.

In măsura, cu care Maghiarii își continuă politica lor de nimicire barbară contra celorlalte națiuni din Ungaria, cresc la toate națiunile culte ale Europei simpatiile pentru Slavii și Românii asupra

de Maghiari, dișe diarul „Parlamentar” din Viena. Maghiarii trebuie să o simtă, oă în timp ce cresc simpatiile pentru poporele nemaghiare din Ungaria, tot-odată se întâmplă și izolarea Maghiarilor, și că într-o di, când politica lor revoltătoare și brutală față cu Slavii și Românii din Ungaria va fi osândită în general de totă lumea cultă, în fine vor fi siliți să recunoscă drepturile naționale ale Slavorilor și Romanilor. Simpatiile pentru Ungaria la toate națiunile sunt în scădere, ceea ce apare mai evident din presa streină. Sperăm, că va veni ziua, când ele vor ajunge să fiă zero.

Dieta ungerescă desbate asupra bugetului pentru anul 1895. In ședința dela 28 Februarie a luat cuvântul și ministrul de interne Perczel Dezsö, care între altele a vorbit despre executarea legii matriculelor de stat. Ministrul dișe, că guvernul și-a propus serios, ca să execute acăsta lege încă în cursul anului 1895. Acăsta vră s'o facă cu atât mai virtuos, ca „să restabilească pacea între confesiuni”, căci amănarea executării legii „n'ar mulțami pe nimeni”. In Septemvre așădără se va pune în vigoare acăsta lege. Organele, prin cari o va executa, sunt notarii și învățătorii potriviți pentru acăsta. Vor fi aplicați 3600 conducători de matricule, cădend pe fiă-care în săptămână 5—6 casuri de imatriculare, prin urmare foarte ușor pot să se îndeplinească funcțiunea. Ministrul se minunează, că a fost atacat, din cauză că vră să aplice și învățătorii la conducerea matriculelor. Atacul înse nu este basat, deore-ce, dișe el, legea nu opresce aplicarea învățătorilor la o asemenea funcțiune. In cazul acăsta, învățătorul nu este amplotat ci numai un funcționar incredințat de stat cu îndeplinirea unor agende. Său dău nu sunt mulți învățători, cari sunt și magistri postali, inspectori etc.? — Va să dișă ministrul Perczel va angaja o gardă de dascăli unguresci, cari să maghiarizeze numele familiilor nemaghiare.

FOILETONULŪ „GAZ. TRANS.”

Răsplată iubirei fiesci.

(Fine.)

Indată după cele două întâmplări, Augusta, îmbrăcată cu o haină veche, cu pachetul de perș strîns la pieptu-i abocotitor, alergă cătră localul friserului curții, care era cam de regulă cercetat de musafiri din aristocrația înaltă; ba câte-odată venia însuși Impăratul Iosif II, și în grabă lăsa a i-se ordina câte-ceva la frisura sa.

Intrată în salonul cel pompos de frisat, ea deveni timidă, așa încât salutare ei abia se auzi... Privind în direcțiunea din cătrău fu resalutată într'un ton amicabil, o cuprinse o spaimă ore-care; era desamăgită, deore-ce unica persoană, ce de prezent se afla în fundul salonului, nu era friserul curții, ci un alt bărbat, densei necunoscut, îmbrăcat într'un căputăș de colore sură.

Surprinsă de acăsta împrejurare, ea ilu întrebă, că este dău vre-un incredințat al friserului curții, la care întrebare respectivul răspunse zimbînd:

— „Da! eu sunt girantul friserului; spune-mi, te rog, cu ce-ți pot servi?”

— „Afacerea mea este de așa, încât mai bucurăș ași comunica-o domnului friser în persoană”, răspunse Augusta cu sfîlă.

— „Te rog, ai bi incredere în mine și fi fără rezervă, deore-ce eu sunt autorizat a îndeplini or-și-ce afacere.”

Și din trăsurile feții sale vorbia o inimă atât de bună și deschisă, încât Augusta încep a simți o înclinare și încredere fiescă, și nu mai tăinu împrejurarea, ce o aduse aici; scose deci perul din hârtie, îi spuse, că e al său propriu, și acuma, avend lipsă, vră să-l vîndă friserului, care mai nainte a fost imbat cu 20 galbin.

La acestea presupusul girant, în ton posomorit, îi dișe:

— „De sigură numai d'aceea ți-ai răpit podoba cea mai frumoșă a capului, pentru-ca să-ți cumperi giuvaere și alte d'acestea, și de aici se vede, că numai fala te-a îndemnat la o faptă așa de nemilășă.”

Imputarea acăsta o atinse până în adăncul inimii, și acoperindu-și fața, înce-

pă a plânge cu amar ca o desperată. Girantul se înfioră de plânsul cel p-trunșător al copilei și se încercă a o mulcomi. O rugă să ocupe loc pe canapea și încep a-o întreba, cu vorbe atât de blânde, încât inima-i sdrobotă de atâtea necazuri încep a i-se mai ușura și se liniși... Apoi îi povesti multe de tôte, ba i-a descoperit chiar și iubirea sa ferbinte, ce o nutria cătră Leopoldul său, feciorul negțătorului celui avut. Când ajunse la destăinuirea adăncului inimii sale, la acelu punct, unde cu sinceritate fiescă îi enară, că tatălui său neputincios i-s'a detras simbrionă-i amărită, fără a i-se acorda o pensune barem cât de modestă, atunci fața streinului se înroși ca para focului și într'un ton emoționat dișe:

— „Așa ceva n'a fost și nici că a putut să fiă intențiunea Impăratului; legea acăsta are valoare numai pentru avuții cei desfrănați și fără capacitate, însă nu și pentru vitejii cei binemeriți.”

Apoi când îi povesti mai departe, că din cauza uniforme învechite, ce o mai avea, tatălui său n'a putut căpăta audiența cerută la Impăratul, și că un cavaler de curte și-a considerat de murdă-

rită blusa, când s'a atins de tatălui său, presupusul girant de afaceri al friserului sări oblu'n sus, strigăud: „Nu pentru un brav oficer, care suferă lipsă și fîme, este rușine o uniformă rea, ci pentru stat; Impăratul ar trebui să se rușineze, decât tôte acestea s'ar fi întâplat cu scirea lui! La casu contrar eu așa cred, că elu ar fi dator să facă dreptate.”

Cu înfiorare privi Augusta le acestu bărbat, care i se părea ca eșit din fire. Când însă îi enară, la provocarea lui, mai departe, că perul și l'a tăiat pentru ca pe banii de pe el să comandez o uniformă nouă pentru măhnitul său tată streinul d'odată îi depărtă învilitorea de pe cap, eră Augusta cu o grație virginală sta uimită înaintea lui cu obrazii roșii, ca văpaia focului. Atunci streinul depuse pe frunte-i un sărut lin, și înmănu-i o pungă de galbin, îi dișe: „Trebuie, că ai fost foarte frumoșă și ți-a stat foarte bine cu perul cel blondin, care însă l'ai adus jertfă pe altarul iubirii fiesci; servescă-ți de garanță promisiunea mea, că tatălui D-Tale i-se va face dreptate.”

Amuțită, prinse Augusta mâna strei-

Inmormântarea arhiducelui Albrecht.

Martia trecută s'a sevărșit cu mare pompă militară inmormântarea arhiducelui Albrecht, la care a luat parte și împăratul Germaniei Wilhelm. Acesta a sosit la Viena în 26 l. tr. la 11 ore dimineața la gara de Nord, unde era înșirată o companie de onoare. A fost primit de împăratul Francisc Iosif și de toți arhiducii, cari purtau uniforma germană, de prinții germani și de deputațiunile militare germane. Împărații s'au sărutat de mai multe ori într'un mod foarte cordial. Împăratul Wilhelm a salutat de asemenea în mod foarte cordial pe arhiducii și prinții germani. Cei doi suverani s'au dus apoi împreună la Hofburg, salutați de o mulțime imensă.

La 3 ore după amiază împăratul Francisc Iosif, împăratul Wilhelm, prinții, trimișii extraordinari și deputațiunile străine s'au dus la biserica din Hofburg, unde corpul decedatului arhiduce a fost binecuvântat de preotul bisericii de acolo. Apoi s'a format cortegiul funebru. Carul acoperit cu postav roșu, era tras de 6 cai suri, cortegiul era deschis de valet și pag cu faclă, apoi veniau gardile corpului pe jos și călare. Suveranii, prinții, generalii și toți oficerii garnisonii din Viena urmau. Cortegiul a trecut prin Hofburg, Burg, Ring, strada Operei până la biserica Capușinilor, unde se află cripta familiei imperiale. Acolo așteptau prințesele, trimișii extraordinari, miniștrii și corpul diplomatic. Cociugul a fost pus pe un catafalc. Ceremonia a fost oficiată de cardinalul Gruscha, care a dat binecuvântarea solemnă.

Cociugul însoțit de prințul de Hohenlohe, mare meșter al curții, și de funcționarii casei defunctului, a fost dus în criptă, er cheia cociugului a fost predată superiorului bisericii Capușinilor.

Persoanele, cari urmau carul funebru, erau: Împăratul Francisc Iosif cu împăratul Wilhelm, marele duce Vladimir al Rusiei cu ducele d'Aosta din Italia, prințul George de Saxa cu prințul Arnulf al Bavariei; apoi ceilalți prinți străini și mareașalul Martinez Campos, care reprezenta pe nepoata defunctului, pe regina Spaniei. Veniau apoi rudele de aproape ale defunctului, adică: arhiducii Frederic, Eugeniu și Carol Stefan; ducele Albert, Robert și Nicolae de Württemberg; în fine ceilalți arhiduci. Împăratul Wilhelm, marele duce Vladimir, prinții George de Saxa și Arnulf al Bavariei purtau uniforma austriacă.

Nici odată nu s'a vădit la Viena o indesuelă așa de mare; numărul asistenților s'a urcat la 400 mii persoane. Pe ore-care puncte drumul era primejdios; oordonul militar a fost rupt de două

ori, însă nu s'a produs nici un accident grav.

Cortegiul militar era închis de 39 batalioane și 7 escadrone.

Membrii Asociației.

La încheierea anului 1894, Asociațiunea transilvană pentru literatura română și cultura poporului român avea: 58 membri fondatori, 136 pe viață și 665 ordinari. Împărțiți după despărțeminte, cum îi aflăm în numărul mai nou al „Transilvaniei“, organul Asociației, ei se prezintă astfel:

1. Brașov 2 membri fondatori, 8 membri pe viață, 31 membri ordinari.
2. Bran 1 membru pe viață, 28 membri ordinari.
3. Făgăraș 4 membri fondatori, 5 membri pe viață, 43 membri ordinari.
4. Sibiu 7 membri fondatori, 18 membri pe viață, 34 membri ordinari.
5. Seliște 8 membri pe viață, 16 membri ordinari.
6. Sebeș 3 membri fondatori, 5 membri pe viață, 36 membri ordinari.
7. Hațeg 2 membri pe viață, 11 membri ordinari.
8. Deva 4 membri pe viață, 9 membri ordinari.
9. Orăștie 2 membri fondatori, 6 membri pe viață, 42 membri ordinari.
10. Brad 2 membri pe viață, 25 membri ordinari.
11. Blaj 3 membri fondatori, 3 membri pe viață, 37 membri ordinari.
12. Alba-Iulia 5 membri pe viață, 24 membri ordinari.
13. Abrud 4 membri fondatori, 17 membri pe viață, 33 membri ordinari.
14. Cluj 5 membri fondatori, 5 membri pe viață, 53 membri ordinari.
15. Mociu 2 membri fondatori, 2 membri pe viață, 21 membri ordinari.
16. Șimleul Silvaniei 6 membri fondatori, 3 membri pe viață, 33 membri ordinari.
17. Dej 1 membru fondator, 2 membri pe viață, 9 membri ordinari.
18. Gherla 1 membru fondator, 1 membru ordinari.
19. Ciachi-Gârba 1 membru ordinari.
20. Betean 3 membri ordinari.
21. Năsăud 15 membri fondatori, 26 membri pe viață, 48 membri ordinari.
22. Bistrița 1 membru fondator, 4 membri pe viață, 17 membri ordinari.
23. Turda 5 membri ordinari.
24. Mureș-Oșorhei 1 membru pe viață, 12 membri ordinari.
25. Mureș-Ludoș 1 membru fondator, 9 membri ordinari.
26. Reghin 2 membri fondatori, 6 membri pe viață, 34 ordinari.

27. Cohalm 1 membru pe viață, 11 membri ordinari.

28. Agnita 1 membru ordinari.

29. Mediaș 13 membri ordinari.

30. Sighișoara 6 membri ordinari.

31. Elisabetopol 1 membru pe viață 1 membru ordinari.

32. Dicio-Sân-Mărtin 1 membru pe viață, 12 membri ordinari.

33. Treiscaune 4 membri ordinari.

Numărul total al membrilor fondatori dela întemeierea Asociației și până azi este 84, în viață erau însă la finea anului trecut numai 58. Taxa de membru fondator este odată pentru tot-deuna 200 fl., pe viață 100 fl., er taxa membrilor ordinari 5 fl. la an.

Comună răsărită.

În comuna Bagin, din comitatul Turda-Arieș, care este o comună locuită de Maghiari, printre cari se află și un mic număr de Români, s'a întâmplat săptămâna aceasta o mare răsărire. Causa a fost noua lege privitoare la introducerea poliției de câmp, despre care scim, că a intrat în putere în luna lui Noemvrie anul trecut.

Ca multe alte legi, aduse în timpul din urmă din partea stăpânirii ungurești, așa și acesta își are părțile ei peste măsură apăsătoare pentru o parte din locuitorii țerei. În Ungaria mai multe comitate și orașe s'au declarat foarte nemulțamite cu noua lege, er la noi în Ardeal nemulțămirea este încă și mai mare, deoarece pentru multe comune dela noi, legea privitoare la poliția de câmp e de tot apăsătoare și aproape imposibil de suportat.

Între aceste comune nemulțamite este și Bagin, unde prin noua lege privitoare la introducerea poliției de câmp, nu mai puțin ca 95%, va să dică aproape toți locuitorii din sat sunt amenințați a ajunge la sapă de lemn.

Pe lângă toate acestea, Lunia trecută, la 25 Februarie n., fîsolgăbirul Domokos Andor și solgăbirul Gaál László, însoțiți de gendarmi, se duseră la Bagin cu scopul, ca împreună cu proprietarii mari de-acolo să țină o adunare, în care să se sfătuescă asupra introducerii noii legi a poliției de câmp. Vestea acesta a produs mare mâhnire și iritație în popor, care în cele din urmă izbucni într'o adevărată răscoală. „Hazánk“, cum și celelalte foi ungurești din Budapesta, publică raporturi lungi cu privire la cazul acesta, aducându următoarele amănunte:

Când tocmai se ținea adunarea, deodată cei de față se pomenescu, că ușa se deschide cu putere și mulțime de oameni, înarmați cu bâte și toporașe, năvălesc înăuntru. Cel dintâi, asupra căruia își vârsară furia a fost preotul român Moldovanu dela Sân-

Mărtin, care încă se afla de față. Acesta după cum i se raporteză lui „Hazánk“, a fost bătut așa de tare, încât abia și-a putut mântui viața tărându-se în cote și genunchi. Apucă apoi pe marele proprietar Varga György din Hărăstăș, fost înainte jude de cerc, pe care îl lăsară mai mort.

Elu se află acum în spitalul din Turda. Solgăbirii o luară la sănătoasă. Locutenentul de husari Adámossy Antal, care ca proprietar venise și elu la adunare în mare ținută militară, se viri sub o bancă și așa scăpă nescărmănat.

Când tocmai se credea, că pâruiala e pe isprăvite, de-odată se dă avis prin baterea clopotului, că frumosul castel din Bagin alu proprietarului Gál Mor, este în flacări. Cei ce l'au aprins au fost locuitorii răsăriți.

Gendarmii în totu timpul acesta n'au descărcat unu singur glonț. Se vede, că avându de-a face cu Maghiari, nu li-a dat mâna să tragă în curma viă, cum au tras la Scărișoara, la Feldru și în alte părți, unde au avut de-a face cu Români.

SCIRILE ȚILEI.

18 Februarie.

Daruri generose. În săptămâna trecută am avut de-a înregistra două sciri îmbucurătoare. De-o parte Prea Sântia Sa D-lu episcop Mihail Pavelu dela Oradea-mare, a adus Țilele acestea o nouă jertfă însemnată pentru gimnaziul din Beiuș, dăruind frumoșă sumă de 20,000 fl. pentru fondul de pensiuie alu profesorilor dela aceu gimnaziu. Altu daru nu mai puțin generos l'a făcut neuitatul avocat român din Sălagiu Georgiu Filipu, care reșosându Țilele acestea, lăsa prin testament „Asociațiunei transilvane pentru literatura română și cultura poporului român“ suma însemnată de 20,000 fl., er pentru scopuri bisericești alte 4000. Asemenea fapte se laudă în de ajuns ele însă-le.

— 0 —

Cum pătescu copiii români la școlile ungurești? Dintr'o comună de lângă Coșocna ni-se scrie: La noi în otar, cam departe de sat, locuiesc Ioană a lui Chirilă; elu are unu singur copil, pe care bucuros ar fi voit să și-l trimită la școlă, ca să învețe ceva carte și să nu rămână și elu în întunerec, ca părinții săi, der din cauza depărțării îi era greu să-l trimită. În vecin cu casa Românilu se află însă unu păzitor alu căii ferate, care fiind Maghiar, își trimite fii săi la școlă ungurească de stat din Coșocna. Copii Ungurulu mergeau la școlă dimineața cu trenul și seara se întorceau erăși cu trenul, fără de-a plăti însă nimic. Românilu s'a îndemnat și și-a trimis și elu copilul său la școlă ungurească din Coșocna.

nului, o apropiă de buzele-i învăpăiate, și unu torentu de lacrimi, ca boba, o inundă numai-decât, apoi se depărta în liniște. Elu însă rămase mai multu timp nemișcat, meditănd și contemplantu urmele lacrimilor căduțe încă, de pe mâna sa.

Intr'aceea se deschise o ușă laterală, prin care apăr friserulu curții, și închinandu-se până la pământ înaintea musafirului din chilie, dișe:

— „Maiestate, Ve rog cu supunere a-mi ierta prea grațiosu, că am fost așa de neprecat, de ai trebuit să mă aștept atâta timp. Cu părere de rău și plin de respectu cueză a-ți comunica, că din totă provisiunea, ce a posedu, nu mi-a succedut a găsi o pantlică, întru toate asemenea cu cea perdută de Majestatea Ta“.

In ziua următoare căpitanul Bergen, în uniformă nouă, nouță se apropiă cu pași liniștiți de Burgul împărătescu, spre a-se presenta la o audiență privată, ceea ce i-s'a ordonat de Împăratul Iosif alu II-lea prin unu biletu de cuprinsu binevoitoru.

Augusta, care spusese prima minciună tatălui său, dișându, că prețul uni-

formeii l'a primitu ca anticipațiune pentru facerea unor broderii fine, nici n'a visat, că unu asemenea biletu s'ar fi trimis și avutului comerciantu, tatăl scumpului său Leopoldu.

Sositu la palatul împărătescu îi eși spre întâmpinare camerierulu, care mai înainte îi denegase audiența cerută, și numai-decât își scusă nebunia făcută. Dără nici împintinatulu cavalerășu de curte, căruia și numai atingerea de uniforma cea învechită a căpitanului i-a dispăcutu, nu întârziă a-și repara purtarea bruscă de mai înainte, exprimându-și într'unu modu foarte curtenet, regretele sale față de neprevăderea arătată. De sine se înțelege, că ambiloru li-s'a iertat păcatulu făcutu din orba loru trufă.

Când intră în camera de lucru a Împăratului, care pretinesce îi întinse mâna, căpitanulu emoționat u apropiă de buze...

— „Ai suferit mare nedreptate, căpitanulu meu; e de lipsă deci, ca să repara greșela comisă față de d-ta; durerea sufletescă, ce te-a torturat nu o pot face nefăcută; pentru presentu și viitoru însă Împăratulu D-Tale Te rogă să nu-lu pismuesci“.

Căpitanulu uimitu de acestea dișe:

— „Maiestate“.

Împăratulu însă continua: „Deore-ce pentru serviciulu D-Tale n'ai primitu nici odată răsplată cuviincioșă, eu prin acesta te denumesc majoru, și ca atare, cu salarulu completu, intri cu diua de astăzi în pensiuie. Pentru eroismulu pururea documentat, primesc recunoștința acesta“, și Împăratulu atărna o decorațiune strălucitoare pe pieptulu oficerulu, care fiind de totu frapatu, nu putu scote nici o vorbă.

După împlinirea acestora, Iosif luă de pe masă unu pachetu, și peste măsură mișcatu îi dișe: „Erau celu mai mare preț, ce și-lu potu eu da, majorulu meu, este acesta d'aci: simbolulu celei mai nobile iubiri fiesci!“

In modu întrebătoru și fără ca să pricepă: cum și pentru-ce i-se dau ast-fel de distincțiuni, căpitanulu încerenit privi spre Împăratulu, care însă continua: „Ieri mă aflam în laboratorulu friserului curții mele, și eca o copilă tineră intră și mă imbie să cumpăr frumoșea capulu său, unu pără abundanțu și delicat. Eu, firesc în glumă -- m'am recomandat ca girantulu friserului, și etă ce am esperiatu:

prețulu acestui pără frumosu și blondin, ce îl veți aici, l'a merită pentru procurarea unui costum nou pe seama tatălui său, care apoi se se potă presenta cu demnitate înaintea Împăratului“.

Dișendu acestea, Împăratulu își ridică mâna de care, ca cōma unei stele, atărna părălu celu blondin alu Augustei, pe care căpitanulu, cădendu în genunchi, iute îl îmbrățișeză și cu lacrim în ochi exclamă: „Ah! tu scumpa și nobila mea copilă! — Iartă prea grațiosu, Maiestate, unui tată îngrijit de viitorulu unicei sale copile; e prea multu pentru neînsemnata mea persoană“.

Atunci Împăratulu îi prinse mâna și dișe: „D-le majoru! d-ta ești celu mai avut omu, deore-ce în inima copilei d-tale posești celu mai scumpu tesauru din lume“...

Pe când se petreceau acestea, Augustă, în căsuța cea mică, se așeză încă totu îmbrobodit cu năframa. Ea cetia și recetia o mică epistolă, ce abia cu o jumătate de oră mai înainte o primi, și care consta din puține rânduri, der de multu cuprinsu și pentru densa prin urmare de mare valoare, anume:

„Sositu numai acuma, mă grăbesc

Mergera dimineța și se întorcea seara, împreună cu copiii păzitorului dela calea ferată. Câte-va săptămâni a mersu trebuia cum a mersu, odată însă numai se pomenesce badea Ioană a lui Chirilă, că copilul lui nu mai vrea să vorbească românește. Când venia copilul acasă, da binețe cu „jó nopot” și „csokolá kéze”; cerea să-i dea de mâncare „kinyiret” și „soloná”, măcar că era postu. S'au spăimântat părinții și l'au luat cu buna, crezându, că nu cum-va băiatul să se fi smintit de atâta învățatură, dăr la urmă bietul copil le spuse plângându, că „tonitául” dela școlă ungurească l'a cprítu să mai vorbească românește, spunându-i, că de-lu va auzi grăind românește, îl va bate erăși cu nuiete, precum l'a mai bătutu. Din acestu momentu nu i-a mai trebuit lui badea Ioană să mai auză de școlă ungurească, ér pe copilă a făcutu ce a făcutu și l'a trimis la școlă română din satu, unde băiatul se află bine și e vesel, căci este între ai săi. — Sperăm, că pățania badii Ioană le va servi Românilor spre învățatură, ca să-i dea copiii lor la școlă românească și să lase școlile ungurești în scirea tatălui, căci acelea nu mai urmăresc astăzi scopul de a lumina, ci de-a maghiarisa, căci lor nu le pasă, fiă omul câtu de prost, numai Maghiar să fiă.

—o—

Monumentu pentru vânătorii români. Se anunță, că monumentul, ce se va ridica în Ploiesci, pentru eternizarea faptelor vitejesci ale regimentului alu doilea de vânători în războiul cu Turcii la 1877—78, va sosi în curând dela Veneția, unde a fost sculptat. Pentru acoperirea cheltuielilor trebuincioase la așezarea acestui monumentu se va arangia unu balu mare în Ploiesci la 17 Martie a. c.

—o—

O pastorală a I. P. S. Sale Metropolitanului-Primatului adresață întregului cleru din România, provacă pe preoți a ține în fa-care Duminecă din postu predicii în biserică.

—o—

Deputatū scăpatū. Mare senzația a produsu în Budapesta scirea, că asupra averii deputatului guvernamental Bobula János, s'a publicat concursu. Bobula fusese înainte arhitectu și-i mergea bine de totu, își adunase o avere frumoasă și avea în Budapesta mai multe palate pompoase. În urmă însă a rimnitū și elu la mandatul de deputatū, care l'a costatū multu de totu. După cum spune „Egyetértés”, celū mai pomposu palatū alu său, situatū în strada Andrássy din Budapesta, și l'a păpatū la alegerile din 1887, când a candidatū și elu, fără însă să fi reușitū. Pe calea acestu și-a risipitū pe rândū tota averea. Până acolo a ajunsū, încatū în săptămâna trecută, pentru a scăpa de-o datoriă de 4 fl. 50 cr., a depusū jurământū atātū elū, câtū și ne-

vastă-sa. Multū îl va fi amăgitū și speranța, că elū, ca deputatū guvernamentalū, va primi ajutōre dela guvernū. „Egyetértés” spune, că a și avutū dela guvernū subvențiunū și ajutōre mari, dăr tōte acestea nu l'au pututū mântui de concursu. De-odată cu concursul, și-a perditū acum și mandatul de deputatū. A rămasū, bietulū, pe drumū în înțelesul strinsū alū cuvântului. Acesta e bag' sēma sōrtea mameiucilorū.

—o—

Familia lui Bánffy. În timpul din urmă s'a pututū adese-orī ceti în fōia oficială maghiară numele baronului Feilitsch. Baronul Berthold Feilitsch are norocirea de a fi ginerele actualului ministru-președinte. Abia 10 zile după numirea lui Bánffy, atātū ginerele său, câtū și fratele acestuia. Alfons Feilitsch, au fostū numiți camerari, și acum de curândū fōia oficială erăși publică numele Feilitsch, este fratele susu amintitilorū, care a fostū numitū directorū-forestierū. Deci baronul Bánffy abia este de două luni în postulū ce-lū ocupă, și deja a numitū și protegiatū trei rude ale sale. Se grăbesce, căci prevede, pōte, că i suntū numērate zilele.

—o—

Nouē farmacii în România. La concursul pentru dobândirea concesiunii de a înființa nouē farmacii (apotece) au reușitū următorii domni: Mihail Bielz, Ion Melinescu, Ion Vespreamanu, St. D. Orezeanu, Nicolae Dascăl, Dimitrie Nicolau, Consta Merșanu, Wilhelm Graeser, Iosif Schinabek, Mih. Georgescu, Carol Vaso, Niță Niculescu și Carolū Raug. — După cum se vede, majoritatea dintre cei ce au primitū licența pentru a înființa nouē farmacii în România, suntū Români de nascere. Acesta este unū progresū, de care ne bucurămū, căci ne aducemū aminte că, nu de multū încă, singurul farmacistū românū în București era d-lū Ciura, pe când toți ceilalți erau Sași de pe la noi.

—o—

Cumpărarea unei biblioteci. Ministrul de instrucțiune T. Ionescu s'a decisū a cumpăra biblioteca reșosatului episcopū alū Buzăului cu prețul de 10,000 Lei. Acestă bibliotecă conține 2192 tomuri, în tre cari se află câte-va exemplare fōrte prețioase pentru studiul istoriei române, bizantine și alū istoriei nouē-grece, precum și opere de filologia clasică.

—o—

Puscile Mannlicher în armata română. Impățirea pusculorū sistemul Mannlicher pentru infanteria română, se va termina în decursul lunei lui Martie, așa că în Aprilie soldații vorū putē să facă exerciții cu noua armă.

—o—

Procesul bandei lui Măruntelu. Tălharii, cari au făcutū parte din acestă bandă, fiindū mai toți prinși procesualū lorū se

va pertracta înaintea Curții cu jurați din București în 20, 21 și 22 Martie a. c.

—o—

Reformarea portului preoțescū în România. Foile de dincolo spunū, că P. S. Metropolitanul-Primatū va propune în curând Sf. Sinodū cestiunea introducerei unui portu unitarū pentru preoții din România.

—o—

Arhimandritū socialistū. Din Belgradū se anunță, că în prezența metropolitului Mihailū s'a sēvirșitū zilele trecute în catedrala de acolo actulū destituirii din postū alū arhimandritului bosniacū Basiliu Pelagiu, învinutū, că luase parte la agitațiunū socialistē. După prescripțiile consistorului din Belgradū, i s'a tăiatū arhimandritului părulū capului și barba, și după aceea inculpatulū a fostū predatū justiției.

—o—

Feriți-vē de Jidanī! Unū Românū necăjitū din comuna Cūina, în comitatulū Caraș-Severinū, cu numele Iordanū Daba-banū, ni-se jăluesce amarū, sermanulū, de pățaniile, ce le-a avutū elū cu nisce Jidanī de-acolo. După mōrtea părinților săi, dela cari moștenise casă și moșă, se pomenesce într'o bună dimineță, că unū Jidanū îlū piresce pentru datorii. Românulū scia, că tatălū său n'a fostū omū, căruia să-i placă a face datorii și nu credea nici de cum, că ar fi rămasū vre-o datoriă după elū și de aceea s'a și împotrivitū să plătescă, mai alesū fiind-că Jidanulū nu i-a pututū arăta nici unū contractū, orī vre-o obligațiă despre datorii. Pira s'a începutū, Românulū a amblatū pe la ministeriū în Pesta, pe la Maiestatea Sa în Viena, dăr tōte înzadarū. Jidanulū fără milă l'a scosū din casă și moșă, Românulū locuesce astăzi într'o colibă din izlasulū comunei, ér în casa și moșia moștenitū dela părinții săi stăpānesce ađi jupānulū Schlesinger Salamon. E fōrte jalnică scrisōrea, ce ni-o trimite în privința acestu Iordanū Daba-banū, care ne spune, că inima i se rupe de durere când vede pe jupānulū Schlesinger stāndū la ferēstrā casei părinților săi, din care elū, sermanulū, cu atāta neindurare a fostū scosū și huiduitū. Când, ore, se vorū învēța plugarii noștri să și vadă de-ale lorū necazuri, să se ajute frățesce unii pe alții și să se ferescă de orī-ce amestecū cu cămātarii străinī, la cari nu găsesce Românulū nici o îndurare!?

O interpelare în camera română.

În ședința camerei române dela 10 Febr. st. v. d-lū deputatū Ionel Grădișteanu și-a desvoltatū interpelarea, adresață ministrului-președinte, cu privire la neorânduile și brutalitățile din seara de 14 Sept. 1894, când s'au întorsū studenții dela congresulū din Constanța.

D-lū I. Grădișteanu dice, că anulū trecutū pentru prima-ōră au luatū parte

la congresulū din Constanța reprezentanți ai studenților români din Transilvania și Bucovina. Atunci cu toții ne-amū bucuratū. Asemenea ne-amū bucuratū vedēndū, că guvernulū li-a făcutū studenților de peste munți tōte înlesnirile și cea mai bună primire. Era și lucru firescū, căci congresulū n'a fostū o manifestațiă demonstrativă, ci o simplă serbare de înfrățire. S'a proiectatū însă, ca participanții la congresū să facă o vizită și la București. Studenții voiau, ca unū simplu actū de pietate față de memoria lui Mihaiu Vitezulū, să depunā o corōnă pe statua acestui erou. Guvernulū s'a hotărītū atunci să-i impedece. Li-a trimisū emisari să-i induplece a nu veni. Li-a opritū trenulū în mijloculū Bărăganului, sub pretextū, că s'a stricatū locomotiva. Cu tōte aceste au ajunsū cu aceeași mașină la București, ér când voiau să mērgă spre statuā, fură stinse felinarele de pe Bulevardū. Prin întunerecū studenții ajungū la statuā, care era încungiurată de gardiști. Trecū printre ei și depunū corōna la statuā, și unulū dintre studenți rostescē unū micū discursū. Atunci o companiă de soldați i atacă cu baioneta și îi alungă dela statuā. Mulți dintre ei fură răniți.

Rēspunderea, dice d-lū Grădișteanu, pentru aceste brutalități cade pe guvernū, care le-a provocatū. Faptulū, că nimenea din guvernū n'a luatū rēspunderea celorlū întēplate dovedescē, că guvernulū singurū recunōsce, că a trecutū peste ce va fi datū în acestă privință d-lui Kalnoky. Și dreptū dovadă, că a datū asemenea făgăduieli, învōcā chiar mărturisirea d lui Kalnoky, care a declaratū, că guvernulū i-a promisū, că nu va mai suferi manifestațiunī, cari supēră guvernele din monarchia vecinā. Este o mare greșelă din punctū de vedere naționalū încercarea guvernului de a înabuși unū actū de pietate, menitū să desvolte sentimentulū naționalū, care în țēra noastră mai are încă multă trebuință să fiă desvoltatū. Apoi studenții de peste munți nici n'au luatū parte la manifestațiā dela statuā. Și chiar decă ar fi luatū, Mihaiu Vitezulū este o mărēțā figurā istoricā, care aparține tuturorū Romānilorū.

Constituțiā nu vē impune să opriți asemenea manifestații, ci vē dā numai dreptulū să le opriți atunci, când suntū periculoase pentru ordinea și siguranța publică. Ce pericolū putea însă să învōlve încoronarea statuei unui erou?

D-lū Grădișteanu sfērșescē dicēndū, că purtarea guvernului la 14 Sept. față cu studenții romāni a vātāmatū demnitatea și legendara ospitalitate a țērii, n'a fostū decī nici bārbătescā, nici romānescā.

D-lū Tache Ionescu, ministrulū instrucțiunii publice, dice că în interesulū studenților ar fi fostū să nu se mai vorbească de cele întēplate la 14 Sept. E nedre, tū d-lū Grădișteanu, când dice, că guvernulū s'a plecatū străinilorū. În Maiu d-sa s'a

a-ți trimite mii de sărutări. Cu mine a fostū necurmatū chipulū tēu; însă din momentulū acesta, de-când am sositū adecă, acela strălucē înaintea mea într'o lumină și mai splendidă. Tu, mare și nobilă Augusta! ore nu sunt eu prea puținū pentru inima ta? Alū tēu adoratorū Leopoldū.

Cetindū negru pe albū așa ceva ea, să nu aibă ore motivū a spera?... Cu ochii ficsați în josū, tăcută și visătoare de unū viitorū mai cu tignelă, Augusta era ca pe altă lume, când o mână ușorā depārtā pe nesimțite nāframa de pe capulū său, și glasulū celū doiosū alū tatălui său mișcatū rēsună: „Pentru-ca nimeni să nu-și batā jocū de persōna mea, și-ai jertfitū podōba cea mai scumpā, părulū capului tēu. Din cea mai nemēsurable adēncime a inimei mele îți mulțāmescū pentru acestă iubire fiescā, ce m'a fericitū!”

Și Augusta, cu capulū plecatū, sub mână binecuvēntătoare a multū iubitelui său părinte, asculta cum îi enara despre audiența avutā la Impēratulū. Și când i-a spusū, cui și-a destāinuitū suferințele sale, atunci înspāimāntatā, Augusta sări oblu 'n susū. Și în momentulū, când a vrutū să întrebe mai d'apōpe pe tatālū său, ecā în

ușe apare unū bărbatū galantū îmbrăcatū, cu unū buchetū de flori în mână, urmatū de o dōmnā cam trecutā, dăr îmbrăcatā d'asemenea în vestminte de gală. Acestia nu erau alții, decātū d-lū Röhlen și nevastă-sa, părinții lui Leopoldū. După-ce salutarā cu reverință, în celū mai sērbătorescū modū cerurā dela oficerū mână ficei sale Augusta, pentru feciorulū lorū Leopoldū.

— „Sunt convinsū și imi placē a crede — dise bogatulū neguțatorū R. — că nu vei fi contra fericirii copiilorū noștri atunci, când și bunulū nostru Impēratū doresce căsētoria lorū, despre ce poți să te convingi din biletulū acesta”.

După-ce puse biletulū în mână majorului, comerciantulū se întorse spre Augusta, și întindēndū-i buchetulū o agrāi într'unū tonū de totū mișcatū, dicēndū: „Grățiosā copilā! D-ta posedī unū tesaurū fōrte scumpū, care valorēzā mai multū ca tōte averile lumii. Din gura Impēratului nostru am auzitū astăzi totū ce ai făcutū spre binele și liniștirea tatālui d-tale”.

Înainte de ce ar fi pututū rēsponde, Augusta era deja afabilū strinsā în brațele mamei lui Leopoldū, care în ochi cu lacrimi de bucuriă îi dise. „Mulțāmescū lui

D-șeu, că s'a înduratū a învrednici pe copilulū meu să se potā căsētori cu o fatā înzestratā cu simțēmintē, cari în nobleța lorū întrecū tōte diamantele din lumea acestā. De astăzi înainte nu mai ești orfanā, și-ai recăpatatū pe dulcea ta mamā în persōna mea”.

În mijloculū acestui visū realū, pe ușe intrā unū tinerū, ca unū leu și cu chipū frumosū de deū; se aruncā spre Augusta, o cuprinse cu gingășie în brațele sale și o sărutā fără genare — era Leopoldulū său.

Apoi ridicāndū-i capulū, desbrăcatū de ornamentulū său firescū, și privind' o dreptū în ochi, cu o înduioșare nedescriptibilă îi dise: „Când ne despărțirāmū, scumpā Augustā, erai frumoasă, și sta bine cu pēru-ți auriu, togmitū în bucle lucitōre, ca rașele din sōre. De-când l'ai sacrificatū însă pe altarulū iubirii fiiesci, aparī neîntrecutā în frumșetā; de aceea adorarea mea pentru tine, scumpā și nobilă copilā, nu cunoșce margini”....

Și pe când în căsuța sērăcăciōsā dintr'unū suburbiu alū Vienei străbāteau prin ferēstrā rașele sōrelui apunētorū, cu luciulū lorū purpuriu inundā o pāreche de fidanți fericitī, cari îngenunchiați primiau binecuvēntarea părinților, înecați în lacrimi de bucurie. Din nemțesce, de O.

Cea mai frumoasă legendă

a S-tei Feclōre Maria.

(După unū capitolū din „Iconologia Creștină” publicatā de Dr. Severū Mureșianū).

Apostolii Domnului erau împrăsciați în tōte părțile lumii, ca să predice legea lui Christosū, ér Maria, mama lui, locuia într'o casă apōpe de muntele Sionū, petrecēndū-și viața cu cercetarea locurilor, cari au fostū gloriificate prin botezulū, ajunulū, rugăciunea, suferința, îngroparea, învierea și înălțarea la cerū a fiului ei.

Pe vremea aceea Maica Domnului era de 60 de ani, căci la vârsta de 14 ani a zēmislitū pe Isusū, îlū nāscū când era de 15 ani, trăirā împreună 33 de ani și 12 a trăitū după Isusū.

Intr'una din zile, inima Mariei ardea de mare dorū, ca să vedā pe fiulū său. Atātā o munci dorulū acesta, încatū se făcū slabā și-i curgeau riuri de lacrimi, căci pierduse de-odată cu fiulū său tōtā mângāerea în lume.

Unū āngerū strălucitorū i-se arātā atunci și i-a strigatū: „Prea fericitā Vergurā, tu ești binecuvēntatā, dăr mai primescē și binecuvēntarea aceluia, care a salu-

preumblată liniștită cu 2000 de omeni până la șosea și sub ceriul liber a ținut un discurs. Manifestația acosta de protestare contra condamnării Românilor nu cumva a plăcut statului străin, de care a vorbit? Guvernul conservator este singurul, care a permis manifestații în favoarea Românilor de peste munte, a permis manifestația din luna Maiu pentru că pornia dintr'un sentiment real și a permis manifestația din Noemvre la statua lui Mihai Viteazul, pentru că nu credea, că o manifestație în memoria unui erou național ar pute fi factice. La statua lui Mihai Vitezu se pot permite manifestații, atârnă însă de caracterul, ce se da manifestației, manifestări cu caracter irident nu se pot permite. Cum nu s'ar pute permite, ca cetățenii din Strassburg și Metz să vină să manifesteze la statua orașului Strassburg în Paris, așa a oprit și guvernul român manifestația cetățenilor din Ardeal la statua lui Mihai Viteazul, cuceritorul Ardealului. Cei ce au pus la cale manifestația dela 14 Sept. au întins o cursă guvernului. Era atunci întrunită la Pesta delegația ungurească, în care spiritele au fost aprinse în cestiunea română și scieau, că decă se vor întâmpla ceva lucruri neplăcute, se va provoca la Pesta o declarațiune, care va pune în incurcătură guvernul românesc.

Intârzierea trenului n'a fost intenționată; felinarele s'au stinsă la ordinul d-lui primar, în speranță, că manifestații vădându-se întunecate se vor duce pe la casele lor. Știți că manifestații au luat la gonă pe poliști și au atacat și poliția. De aici îndârjirea poliției și arestarea mai multora. Dice apoi, că liberalii au stat în dosul studenților, că liberalii pun copii înaintea lor și facți politică prin copii. După 14 Sept. studenții s'au constituit în partid politic, au dat petiții Regelui, cerându destituirea guvernului.

S'adresază apoi ministrul către opoziția liberală și-i dice să lase pe studenți să fie studenți și pe copii din licee să-și urmeze cursurile la licee. Când voiesc să răstorne guvernele, să o facă d-lor, der se nu amestece pe studenți; or studenților le da sfatul să cultive cestiunea națională, der se nu facă manifestații oprite de lege.

D-l B. St. Delavrancea dice, că d-l ministru n'a răspuns la interpelația d-lui Grădișteanu, care stă afară de partide, și s'a năpustit asupra partidului liberal. D-sa ia în apărare partidul liberal față cu învinuirile d-lui ministru, că el ar fi pus la cale acea manifestație, și acuză guvernul de duplicitate în cestiunea națională.

D-l N. Filipescu răspunde d-lui Delavrancea citându cele scrise atunci în foile liberale, prin cari dice, aceste au ațitat pe studenți. Din punctul de vedere națio-

nal, guvernul a făcut forțe bine, că a împedat manifestațiile nefolositoare, ba chiar vătămătoare, cari au eșit din cadrul constituțional și prin cari cestiunea națională nu e de loc servită. D-l Grădișteanu a dîșu, că guvernul s'a plecat străinilor. Vorbitorul însă se bucură de cele ce s'au întâmplat în delegații pentru că d. Kalnoky n'a implinit cererile Ungurilor, ei a fost în opoziție cu Ungurii și au trebuit să treacă 15 zile până să capete votul de încredere. Presupunându der, că ne-am fi plecat d-lui Kalnoky, totu ne-am plecat Ungurilor. Partidul liberal vede în tote trădare de patriă. Incheiându, d-l Filipescu amintesc cum la 1854 chiar și Cavour era acuzat de trădător și o cetă de demagogi i-au spart ferestrele. Același Cavour câțiva ani după aceea a făcut unitatea Italiei.

Discusiunea se încheie printr'o scurtă replică a d-lui ministru T. Ionescu.

Producțiuni și petreceri populare.

Rusova-veche, Faură 1895.

Reuniunea noastră de cântări din Rusova-veche și de astă-dată, ca în mai multe rânduri în decurs de 5 ani, a satisfăcut pe deplin plăcerii poporului nostru din loc și împrejur prin concertul arangiat în 5 Faură c. împreunată cu teatru sub conducerea dirigentului bravu Ioan Roșca, cu următorul program: 1.) Moto (de Karasz). 2.) Inelul prețuit. 3.) Arcașul lui Ștefan Vodă (de Porumbescu). 4.) Hora Griviței. 5.) Măi Gheorghii păcurar (cântec pop. din Bănat). Teatru: 1.) Ioan pășarul, executat de d-l L. Roșca; 2.) Șoldan Vitezul, executat de d-l N. Rachici. Apoi s'a reprezentat comedia într'un act „Creditorii”, de V. Alexandri, prin d-nii N. Roșca, I. Rusovanu, L. Roșca, G. Gontă, I. Roșca, C. Almăjanu, C. Rusovanu, N. Panciovanu, I. Pardos.

Petrecerea a durat până noptea târziu în cea mai mare veselie, cu care ocaziune atât poporul nostru, cât și cei dinprejur au fost însuflețiți de frumoasa purtare a bravilor și harnicilor coriști, cărora prin acesta le aducem cea mai caldă mulțămite. Ei sunt sprijiniți la totă ocaziunea de harnicul preot local Vichentie Balea, bravul învățator Ilie Muia și fostul jude com. Iosif Roșca, cari la totă ocaziunea jertesc din tote puterile spre înaintarea tinerimei noastre.

Nicolae Roșca,
economu.

Hățeg, 28 Febr. n.

Onorată Redacțiune! Ca și în alte locuri în cășlegi, așa și la noi în Hățeg, s'a arangiat o petrecere cu dans în 23 Faură n. c. de către inteligența acestui oraș, spre scopu filantropic, adică în fa-

vorul înființării unui fond pentru un orologiu și pentru un clopot pe seama sf. biserici române greco-orientale. La petrecere a luat parte, cu forțe puțină excepțiune, totu ce Hățegul are mai cu tragere de inimă către sf. biserică, precum și un număr covârșitor de streini.

Der cu tote că Neromânii erau în majoritate, ai noștri însă au știut câștiga petreceri respectul convenit, păstrându caracterul ei adevărat românesc, o izbândă acosta pentru ai noștri, mai ales că după număr și în comitetul arangiator erau streinii în majoritate.

Intre florile grădinei românesce, strălucia floricea cu modesta-i toaletă și cu purtarea-i totu atât de modestă, încât era admirată până chiar și de cei mai impietriți. Nu ai ce-i face, modestia este o haină, care împodobesc pe omu mai mult decât tote, și e fericită ființa, care o scie purta nematicată.

Nu m-șe scopul de-a aduce osane D-lor arangieri și, departe de mine cugutul, de-a face capitalu de buna înțelegere, ce s'a observat cu asta ocaziune între membrii de diferite limbi ai petreceri; avându însă în vedere, că comitetul arangiator s'a angajat la purtarea mai a tuturor speselor acestei petreceri, — care a avut un rezultat destul de favorabil după împrejurările, în cari ne aflăm noi aici, — trebuie, ca poporului alu acestei sf. biserici, ca și pe calea acosta să le aducă mulțămite convenită.

Resultatul financiar alu petreceri a fost următorul: 1) Arangierii au contribuit 72 fl.; 2) Bilete cu suprasolviri la olaltă 129 fl. 50 cr. Totalu 201 fl. 50. Subtrăgându spesele avute cu 95 fl. 50 cr., rămâne venit curat 106 fl., din cari 50 fl. s'au depus pentru fondul orologului, er 56 pentru clopotu.

Au suprasolvit d-nii: Bradi Poldi 4 fl., Baronesa Nopca născută Conte Zsilinsky 5 fl., Rimbasa Alesandru, Contele Louyay Menyhert și Vladu D. Petru câte 2 fl. Teodor Dobei, Ioan Munteanu, Vladonya Samuel, Popescu Marcu, Steinschneider Ignaz, Veil Salomon, Forster Ianos, Frischholz Bela, Schillinger Károly, Pito Sándor câte 1 fl. Miresé János 50 cr.

Un Hățeganu.

Sciri telegrafice.

Budapesta, 2 Martie. Folia oficială publică numirea deputatului Lathóczy ca secretar de stat în ministeriul de interne și numirea lui Reiszig ca fișpan alu comitatului Albei-regale.

Viena, 2 Martie. Faima, că monarhul nostru a fost numit mareșalul campestri prusesc e basată pe o neînțelegere. Majestatea Sa va

purta numai la uniforma de colonel prusesc epolete de mareșal.

Viena, 2 Martie. Câștigul întâi al losurilor comunale vieneze l'a făcutu Seria 750 Nr. 74, er 20.000 fl. câștigă seria 886 Nr. 16.

Berlinu, 2 Martie. Numirea prințului Lobanoff ca ministru de externe rusesc este privită aci ca o garanță indestulătoare contra curentului panslavist dela curtea din Petersburg și pentru durata politicei pacifice a Tarului.

Belgradu, 2 Martie. Faima despre belgre îngrijitoare de tradare de patriă, sunt neadevăruri.

Mexico, 1 Martie. Trenul de persoane de pe linia ferată interoceană a deraiat la Temelta. Au fost omorite 104 persoane, er 85 sunt greu răniți.

Glasgow, 2 Martie. Teatrul Royal a ars până la pământu.

Literatură.

Predicile d-lui Dr. Elefterescu, despre cari am vorbit și noi la timpul său, după cum vedem, sunt forțe apretiate de clerul român. În cauza acosta primim dela un preot român următorul avis:

Cătră preoții români. În a. 1894 a apărut în tipografia „Aurora” a d-lui A. Todoran din Gherla (Szamosújvár) predicile de tote Damnicile și sərbătorile de d-l Dr. Em. Elefterescu, profesor în Bucuresc.

Merită totă atențiunea acestu opt și ar trebui, că fiă-care preot român să-l aibă în biblioteca sa, căci cuprinde cele mai bune predici, ce avem mai noue.

Der și intențiunea autorului ne îndatoresce a-i da totu sprijinul românesc. Densul, fiind bucușeanu, unde i stau la îndemână atâtea tipografii, pentru dragoste, ce are către Români de dincoace, își tipăresce predicile în Transilvania; și ca să facă și mai mult pentru noi, fiindcă în a. 1893, când și-a dat predicile spre tipărire, s'a dat un apel către toți Români pentru gimnaziul din Blășiu, d-l autoru întregu venitul curat din acestu opt ilu dăruiesce acelu gimnaziu.

În predică, de altă parte, nu se atacă susceptibilitatea nici unei confesii, așa că or-care preot român pte o tălă siguritatea să le folosescă. Trebuie să sprijinim toți pe acestu autoru, căci pe când pentru prețul de 1 fl. 50 cr. dobândim o carte bună, tot-odată dăm obolul nostru pentru un înalt scop cultural românesc. Sprijinind pe tinerul și savantul autoru, ilu vom încuraja, ca să lucreze și mai mult pentru Români subjugăți.

Mi-am ținut de datorință a atrage prin acosta atențiunea On. cleru român asupra acestor predici.

tat pe Jacobu în biserică. Stăpâna mea, aci este o crângă de palmieru din paradisu. Di să o duc înaintea sicriului tău, căci în trei zile vei fi luat din corpul tău, ca să te înalți, incunjurată de mărire, la fiul tău.

Maria îi respunde: „Fiă cum dici tu, însă eu doresc cu stăruință, ca apostolii, frații și fiii mei, să fiă cu toții în jurul meu, ca să-i văd cu ochii trupesci înaintea morții mele, și fiindu ei de față să-mi dau sufletul lui Dumneșu și să fiu îngropată de dênșii. Eu mai ceru dela ei, ceeace adese-or am cerut pe pământu dela fiul meu, ca atunci, când sufletul mi-se va despărți de trup, să nu vadă nici un spirit îngrozitor și să nu întelnescă nici o putere de diavolu.”

Ângerul i-a răspuns: „Acela, care a dus pe profet de unu fir de pâr din Iudea la Babilon, își va pute aduce un momentu pe apostolii. Să nu te temi nici decăt de înfățișarea spiritului rău, alu căruia capu tu l'ai sfărmat și l'ai lipsit de împărăția lui”. Sfirșind aceste cuvinte, ângerul s'a înălțat la ceru, cum s'a scoborit, în o mare de lumină.

Intr'aceia palmul, pe care l'a lăsat,

scințea de o lumină mare, era verde, ca o ramură naturală, er frunzele lui falfăiau și străluciau, ca stéua de dimineță. Maria s'a pus în patu, ca să rămână în el până la înmormântare.

Pe când predica Ioan apostolul în Efesu, de-odată s'a auzi un tunet. Un nor alb luă pe apostol și-l duse, lăsându-l dinaintea casei Mariei. Elu băt la ușă, intră și salută pe mama lui. Maria era atât de veselă de vederea lui Ioan, încâtu nu se putu reținea de a-și exprima bucuria prin lacrimi. „Ioane, fiul meu”, dice ea „adu-ți aminte de cuvintele învățatorului tău, care m'a încredințat ție. Dumneșu mă chiamă la mörte, deci eu imi dau ție corpul meu, căci Jidovii așteptă mörtea aceleia, care a purtat pe Isusu, ca să-i răpescă trupul ei și să-l arunce în flacări. Lasă, ca acestu palmier să se pörte înaintea sicriului meu, când mă veți duce la gröpă”. Ioan plângea.

În acea clipă se auzi erăși un tunet și toți apostolii, luați de nor, de unde predicau în locuri diverse, au cădutu ca ploia înaintea casei prea fericitei Feciore. Ioan le eși înainte și le spuse, că maica Domnului este pe mörte. Elu își sterse

lacrimile și-i îndemnă să nu plângă tare mörtea Feciorei, nu cumva poporul să se turbure și să dici: „etă cei, cari se tem de mörte, și cari cu tote acestea predică învierea”.

Când Maria vădu pe toți apostolii adunați în jurul ei, ea binecuvântă pe Domnul, făcu pe apostolii să se așeze în mijlocul făclilor și a luminilor aprinse, le arată crंगा luminosă, se îmbracă cu vestiminte de mörte, și se puse în patul său așteptându-și sfirșitul. Petru era la căpătéiul patului, Ioan la piciorul lui, er ceilalți apostoli juru împrejur, făcându slujbe Feciorei. Cătră ora 3 din nopte, unu trăsnet cutremură casa și o mirsmă dulce umplu odaia, așa, că toți căți erau de față, afară de apostolii și de trei feciore, cari țineau făclii, cădura în somn adencu. Atunci sosi Isusu Christos cu cetele ângeresce, cu soborul patriarșilor și cu cetele martirilor, cu oștea duhovnicilor și cu corurile feciorelor, și s'au pus toți în jurul patului sfinte Feciore, cântându imnuri plăcute.

Isusu dice apoi mamei sale:

— „Vino, aléa mea! Eu te pun pe tronul meu, căci eu suspin după frumșeta

ta!” — „Dómne!” dice Maria, „sufletul meu este pregătit”. Atunci toți, cari au venit cu Isusu, au cântat încetu. Însă și Maria a cântat aceste cuvinte: „Tote nemurile mă voru numi fericită, pentru că celu Atotputernicu, alu căru nume sfântu este, a făcut pentru mine lucruri mari”. Îndată cântărețul cântăreților încep să cânte mai frumos, decăt toți ceilalți: „Mirésa mea, vino din Libanu, vino, că tu vei fi încoronată.” — „Iată-mă,” dice Maria, „căci eu mă bucur în tine”. În clipa acosta sufletul prea-fericitei Feciore eși fără durere din trupul ei, și sbură în brațele fiului său. Isusu dice apostolilor: „Duce-ți cu venerațiune trupul mamei mele în valea Iosafat, puneți-l în gröpa gătită pentru densus și așteptați-mă trei zile, până voi veni éra la voi”.

Intr'aceia roselei și cîinii văilor, adică martirii, duhovnicii, vergurele și ângerii incunjură sufletul alb, ca laptele, pe care ilu ducea Isusu și-l sui la ceru cu densusu. Apostolii vădendu-o suindu-se, strigau de jos: „Mamă plină de înțelepciune, adu-ți aminte de noi”.

Sfinții, cari rămaseră în ceru, au fost atrași de cântarea celor ce se suiau. Când

Totul de acestu autoru a apărut în 1892 și se află de vânzare la tipografia diecesană din Caransebeș, „Igiena populară”, dedicată Il. St. Sale D-lui episcopu Nicolae Popoa, carte foarte folositoare pentru toți.

I. P.

Agonisia averii.

Filosofii din vechime desprețuiau averea și îndemneau pe oameni să se deda să trăiască fără ea, căci averea — diceau ei — împiedecă pe om de a face fapte bune, de a se deprinde cu virtutea. Celu ce își înmulțesc averea, își înmulțesc grijile și necazurile și în aceeași vreme uită de a face bine deapropelului său.

Filosofii și economiștii de azi, dimpotrivă, dicu, că averea la om e putere, e înaintare, e fericire; ér „omulu sëracu” — după cum e vorba — „e alu doilea dracu”.

Dacă amu trăi pe vremurile din vechime, pôte că amu asculta pe filosofi de atunci și am face ce dicu ei; dér fiindu-că trăim în timpul de azi, cându omul fără ceva avere nu e bun de nimic, nu plătesce o parafrântă, este așa dicendū unu mortu viu, trebuie să ascultăm de filosofi și economiștii de azi, cari ne îndemnă să adunăm avere. Inse și ei numai așa ne îndemnă la agonisia sêu adunarea averii și numai așa este iertatū a ni-o agonisi, decât la câștigarea ei vomu avé în vedere trei lucruri:

1) Dacă scopulū, ce-lu avem înaintea ochilor cu câștigarea averii, este nobilū și frumosū;

2) Dacă mijlocele, prin cari ne agonisim avere, suntū nevinovate și cinșite; și

3) Dacă lucrarea noastră este înțeleptă, bine chibzuită și bine întocmită.

Scopulū întru agonisia averii numai atunci este nobilū și frumosū, decât prin avere vomu căuta a face câtu mai multu bine în lume, a ne face fericiți pe noi și pe alții. Cam greu, dér ce să facem? Așa se cere, așa e bine. Bunurile pământesci suntū numai pentru pământu făcute și nu le putem duce cu noi în lumea cealaltă. Avera, ca ori și ce lucru de pe pământu, e nestatornică și peritoare. Este inse unu mijlocu, prin care o putem face neperitoare și o putem duce cu noi și pe lumea cealaltă: decât cu ajutorul ei vomu sêvêși multu bine, multe fapte bune în lumea acêsta. Căci numai faptele cele bune suntū averea noastră cea mai sigură, pe care furii nu o potū fura, rugina n'o

pôte mânca și moliile nu o potū rōde. Mai bine vomu înțelege lucrul acesta, decât vomu asculta frumoșă pildă, ce ni-o dă unu vestitū filosofu (Herder):

Dice că unu omu avea trei pretinī. Pe doi dintre ei îi iubia foarte multu, dér pe alu treilea nu-lu prea băga în sēmă, cu tōte că acesta îi era lui celū mai bunū și mai credinciosū, după cum vomu și vedé îndată. Intr'una din zile omulū acela fu chiămatū înainte judecătii, unde era pirătū, dér fără vină. „Care dintre voi, dīse elū cătră cei trei pretinī ai sēi, voiesce a merge cu mine și a sta martorū la judecată pentru mine, că sunt pirătū greu și împēraturulū este măniosū?” Pretinulū celū dintăiu dīse, că nu pōte, că are acum alte treburi de făcutū. Alu doilea merse cu elū până la pōrta judecătoriei, de aci fugi îndērētū, pentru-că îi era frică de măniosulū judecătōrū. Alu treilea pretinū, la care nu ținuse atăta, merse cu elū fără temere, intră îndrăsnețū la judecătōrū și mărturisī cu cuvinte alese, și vrednice de creditū, că pirătulū este cu totulū nevinovatū. Judecătōrulū ascultându-lū a eliberatū pe pirătū.

Trei pretinī are omulū în lumea acêsta: Avera, rudeniile și cunoscūții și faptele lui cele bune.

Ore cum se pōrtă acești trei pretinī cu omulū, la cēsulū morții, când Dumneșeu ilū chiamă la judecată?

Mai întâiu avera ilū părăsesce și nu merge cu elū nici măcarū până la grōpă. Rudeniile și cunoscūții ilū înșoțescū până la ușa mormētului și de aci se înapoiază la casele lorū, ca să vedă ce e de făcutū cu pretinulū celū dintăiu alū rēposatului. Numai alu treilea pretinū, la care omulū nu prea ține în viață, faptele cele bune, înșoțescū pe omū până la tronulū judecătōrului celui prea-înaltū. Ele mergū înainte, vorbescū pentru elū și omulū află îndurare și grații dela înaltulū judecătōrū.

Așa-dēră să umblămū și noi după pretinulū dintăiu, că de elū avem lipsă pe pământū. Inse când umblămū după elū, să nu uitămū nici-odată pe celū din urmă. Cu alte cuvinte, să facemū avera noastră pretinā bună cu faptele cele bune și în urmă pe amēdoi să ni i facemū pretinii noștri cei mai credincioși. Pretinulū alū doilea — rudeniilorū, pōte că nu i-arū prea veni la socotēlă, ca noi să unimū strēnsū pretinulū întâiu cu alū treilea, ca

la urma urmelorū pretinulū dintăiu să rămānă în stăpānirea pretinului alū doilea, care să fiă, scii coala plinū ca stupulū, ér nu cu mână golă.

Să vē dau o altă pildă. Unu părinte, care are mai multă grijă de a aduna averi mari pentru copii sēi, decât a sēmēna în inima lorū virtutea, decât a-i deprinde de mic la fapte bune și la purtări alese, acela le lasă de moștenire pe mamonulū sêu demonulū, care le va aduce în viață numai chinū și nenorocire. Pentru-că e lucru sciutū de toți, că mai tot-dēuna părinții bogati lasă în urma lorū copii sēraci și nefericiți, decât nu i-au deprinsū în fapte bune, câtū au trăitū cu ei în lume. Ast-felū în totū ziua se adeverescū cuvintele, că:

„Bani stringētōrului
Rēmānū pe mână risipitorului”.

Nu scii pentru cine adunī. Cine scie, unde se îngropă munca ta de ani și ce nevrednicī se vorū rēsfața în averea ta adunată cu atăta sudōre!.. Fă dēră din averea ta fapte bune, și atunci ai adunatū totū pentru tine și pe mulți ai fericitū în lume!

Mijloculū celū mai nevinovatū și mai cinșitū, prin care avemū a ne agonisi avere și proprietate, este fără îndoială lucrarea sêu activitatea noastră în chiāmarea sêu în starea ce ni-amū ales'o și după urma căreia și trăimū. Lucrarea noastră e de lipsă, ca să fiă sprijinită de împrejurări favorabile și condusă de înțelepciune și chibzuită.

Puntea, pe care pōte trece omulū la casa norocului, este ocașiunea bine-venită. Acêsta este o jumătate a norocului și străduința noastră este a doua jumătate. Străduința noastră inse trebuie să mai aibă pe lângă ea, ca sōte nedespărțite, îndemānarea și priceperea la lucru, pofta și iubirea de muncă, ca cei mai buni rotari pentru rōtele norocului.

Ca mijloce supuse acestora mai suntū: 1) păstrarea, 2) întrebuintarea timpului (despre care amū mai vorbitū cu altă ocașiune), 3) îngrijirea pentru onōre și pentru numele bunū (creditū) și 4) binecuvēntarea lui Dumneșeu.

Sub onōre și nume bunū se înțelege părerea, ce o au alți oameni despre îndemānarea noastră la muncă, precum și despre adevēratulū nostru caracterū; ér sub creditū se înțelege încrederea, ce o au alții în plățirea la terminū a datorilorū noastre, ce le avemū cătră celū-ce ni-a creditatū.

Folōsele acestei păreri suntū destulū de mari. Dēcă alții au părere bună despre noi, atunci se punū bucuroși și cu încredere în legăturī de afaceri cu noi, facū felurite învoeli cu noi, ne dau paraleși marfă fără nici o siguranță alta ș. a. E bine, când pōte omulū să lucreze cu capitalulū sêu propriu; dér e rău, că cei mai mulți nu au capitalulū de lipsă la începerea unei afaceri și le cade bine și le face multū ajutorū, decât află unde-va creditū. Fără astfelū de încredere, fără creditū, nu se pōte începe și conduce nici o afacere, nici în mare, nici în micū. De aceea cu dreptū cuvētū se dice că: „creditulū de multe-ori este mai bunū, decâtū banii gata. Fiă-care omū dér mai alesū negustorulū, care neapērātă lipsă de încrederea și creditulū altora. Acestea inse trebuie mai întâiu a și-le câștiga cine-va.

Onōre, nume bunū, creditū și pōte câștiga cine-va prin împlinirea punctuală și consciențioșă a tuturor datorilorū sale. Cuvētulū datū să ne fiă sfântū, ca să ne dică alții, că în adevērū suntemū oameni de cuvētū, chiar și atunci, când ni-ar aduce vre-o pagubă ore-care; să vedimū ast-felū, că onōrea și numele bunū suntū mai de prețū pentru noi, decâtū banii. Fără onōre și fără nume bunū, măcarū de ai avé cine scie ce averi, nu poți trăi fericitū între oameni, n'ai nici unu prețū în lume.

Cātu despre binecuvēntarea lui Dumneșeu, ori cine scie, că fără voința și binecuvēntarea lui nu prosperēzā nici o afacere; că totū darea cea bună și totū darulū desvērșitū este de susū, dela părintele lumilorū. Aceea, ce noi amū făcutū în decursū de ani de zile, ni-se pōte prăpădi într'unū minutū, decât celū de susū voiesce alt-felū, decâtū cum voimū și facemū noi.

Dēcă Domnulū zidesce casa, atunci înzadarū lucrēzā cei-ce o zidescū. Și dēcă Domnulū nu pāzesce cetatea, atunci înzadarū o supraveghiază cel-ce o pāzesce. De aceea căutați mai întâiu împērăția lui Dumneșeu și dreptatea lui și tōte celelalte se vorū adauge vouē! Adecă străduiți-vē mai întâiu după adevērū și virtute, și bună-starea vōstră va crește și va înflori, și binecuvēntarea lui Dumneșeu cu bogatele sale daruri se va sălășlui în casele vōstre!

Brașov, 16 Februarie 1895.

I. Darius.

ei vērură pe regele lorū, că aduce în chiar brațele sale și lipitū de pieptulū sêu suflētulū unei femei, s'au minunatū si au dīșū: „Cine este acêsta, care se suie din pustie, plin de grații și rădīmată de mirele ei?” — „Ea este frumoșă între tōte fetele Ierusalimului”, rēspunseră aceia, cari o înșoțiau, „și precum voi a-ți cunoscut'o plin de îndurare și iubire, astfelū o veți vedé ședēndū pe unū tronū de mārīre de-a drēpta fiului sêu”.

Intr'aceea cei ce durmiau s'au desțeptatū și vērēndū trupulū fără suflētū, au începutū a plānge. Cele trei feciōre, cari au ținutū făclīile, au desbrăcatū trupulū, ca să-lu spele, inse elū s'a luminatū de-o lumină atātū de mare, încātū ele puteau să-lu atingă, dér nu-lu puteau privi. Acêstă lumină a ținutū până ce trupulū a fostū spālāt și îmbrăcatū cu o pānză de mortū. Atunci apostolii luarū cu evlaviā aceste rēmășice pământesci și le puseră în ceru. Ioanū, care odihniindu-se la pieptulū lui Isusū, a beutū din marea de binefaceri; Ioanū, care și a potolitū setea la isvorulū luminei vecīnice, ducea palmulū strălucitorū, ér Petru și Pavelū au luatū sicriulū pe umerii lorū. Petru începū să cante im-

nulū, „in exitu Israel de Egypto”, ér ceialaltī apostolī continuarū psalmulū cu glasulū linū. Dumneșeu a învilitū cu unū norū pe apostolī și sicriulū, ast-felū că cântările se aușiau fără ca să se vadă cei ce le cântau. Angerii mergeau totū doi cu doi, cântândū cu apostolii și umplēndū pământulū c'o nespūsă dulcēță.

Intregū poporulū din Israilū, mișcatū adēncū de acēstă cântare dulce, eși din cetate, întrebândū că ce este? Maria a muritū! li-s'a rēspunsū, și învățaceii lui Isusū o ducū, făcēndū în jurulū ei acēstă musică, ce o aușii. Atunci au alergatū cu toții la arme, sumuțându-se împrumutatū. Sē omorimū pe învățacei! diceau ei, și sē ardemū trupulū aceleia, care a nāscutū pe acēstū amāgitorū. Archiereulū tremura de de mānie — Eță! dicea elū, tabernacolulū aceleia, care a turburatū țera noastră. Eță onōrea ce se aratā! Elū a pusū mână pe sicriu, ca să-lu rēstōrne, dér numai decâtū amēndouē brațele lui au secatū și-au rēmăș lipite de sicriu. Archiereulū atērna acum de mână, muncitū de-o grozavă durere. Totū poporulū a fostū orbitū de āngerii, cari erau în nori, și archiereulū strigā: „Sfinte Petre, îndurā-te spre mine, a-

du-ți aminte, cum ți-am ajutatū eu, când te-a pīrītū slujnica ta”. — „Eu n'am vreme”, rēspunse sfântulū Petru, „cāci sunt ocupatū în slujba Dōmnei nōstre; inse crede în Dumneșeu și în Feciōra, care l'a nāscutū, și tu vei fi vindecatū”. — „Eu credū”, dīse archiereulū sārūtândū sicriulū, și numai decâtū brațele sale au fostū deslipite și aduse în starea lorū naturală.

— „Ia acēstă ramură”, adause capulū apostolilorū, „și pune-o pe poporulū orbitū, că cei ce vorū crede, își vorū căpāta vederea”.

Apostolii ajungēndū în vale, au aședatū corpulū într'unū mormētū, asemenea cu acela alū lui Isusū Christosū, și îngemunchiāndū lângă elū, plāngeau și cântau. În ziua a treia unū norū strălucitorū încunjurā mormētulū și unū parfumū dulce era împrejurulū lui, ér glasuri ceresci rēsunāndū, Isusū Christosū se coborī pe pământū încunjuratū de mulțime de āngeri.

Elū întēmpinā pe învățaceii sēi cu cuvintele: „Pace vouē”. Ei i-au rēspunsū: „Mārīre fiă cu tine, care singurū ai făcutū mari minuni”. — „Ce onōre credeți voi”, dīse Isusū, „că ar trebui să facū eu mamei

mele?” — „Dōmne”, dīseră ei, „înviēzā-o și pune-i trupulū ei de-a drēpta Ta”.

Atunci sfântulū Mihailū veni și prezentā lui Isusū suflētulū Mariei, ér Domnulū nostru dīse: „Scōlă-te, amica mea, vast alū vieții, templulū gloriei, pentru ca corpulū tēu, care nu a fostū prihānitū cu necurăția căsătoriei, să nu fiă stricatū de viermii mormētului”.

Și îndată suflētulū s'a întorsū în corpulū Mariei, care eși gloriōșă din mormētū. Ea se făcū nevēdūtă în aerū, în mijloculū unei mulțimi de āngeri ea fu primită în cerū de fiulū ei, care o îmbrățīșeză și o îmbracă în strălucire. Acolo ea este încunjuratā de cēta āngelilorū, închisă de mulțimea arhangelilorū, stăpānită de tronuri, încinsă de cânteculū domnilorū, încunjuratā de îngrijirea apostolilorū, închisă în îmbrățīșările stăpānilorū, onoratā de puteri, lădatā de cheruvimi și sērbătoritā de serafimi. Treimea se bucură de dēnsa, martirii o implōră, duhovnicii i-se rōgă, vergurile o încunjură de armoniā și însu-și infernulū urlă de turbare înaintea mārīrei sale.

Rassele omenesci și semințiile popoarelor*).

Până astăzi nu există încă o clasificare generală, definitivă și sigură a raselor omenesci, la care se ia în considerare toate semnele distinctive dintre ele; dărâ totuși sistemul acceptat, care urmează, este cel mai folosit.

I. *Caucasianii* sau *poporele raselor țerilor de mijloc din Europa, Ostindia și Africa nordică.*

Au capul oval sau rotund, de color albă, dăr și galbue sau brunetă, cu păr lung, neted sau creț, blond ori negru, nici odată lănos; falcele nu sunt eșite înainte, ăr dinții stau verticali (drepti).

Subdespărțimintele raselor acestea le formază:

A. *Indogermanii* sau *Arienii* (peste 700 milioane). Au colora pielii albă, păr neted, lung, blond, brun sau negru; barbă stufoasă, cu un izvor limbic comun (sanscrit).

De aci se țin:

- 1). *Germanii* (191 mil.) anume: a) *Germanii* în Germania, Austria, Elveția, Provinciile rusești de est (răsăritene), Luxemburg, și risipiți în America de Nord, Ungaria, Rusia etc. milioane 72. b) *Englezii și Scoțianii* (Anglo-Saxonii) în Britania-mare, America nord., Australia, Africa sud. și risipiți în Ostindia etc. cu 100 milioane. c) *Scandinavii* (Șvedii, Danemarca, Norvegia) cu 9.5 mil. d) *Olandezii*, în Țerile de Jos, Africa sudică și în coloniile Java, Sumatra, Guyana etc. cu 5.5 milioane; e) *Flamandezii* în Belgia, Flandra și Brabant, cu 4 milioane.

2. *Slavii* (113 milioane).

a) *Slavii de Nord* (100.5 mil.) anume: *Rușii mari și mici și Rutenii* în Rusia, Ungaria ostică și Galizia, mil. 80; *Polonii, Kassubi, Masurii, Venzi* în Polonia rusescă, Galizia vest., la granițele sudice și ostice din Silesia, Posen, Prussia ostică și vestică, Pomerania și în Lausitz, partea saxona și prusiană; mil. 13. *Cehii, Moravii și Slovaci* în Bohemia, Moravia, Silesia și Ungaria nordică cu 7.5 milioane; b) *Slavii de sud* (12.5 mil.). *Serbi și Croații* în Serbia, Croația, Dalmația, Slavonia, Banat, Bosnia, Montenegro și Herzegovina cu 6.5 milioane, *Slovenii* în Stiria de sud, Carniola, Carintia sud. și Istria cu 1.5 milioane; *Bulgarii* în Bulgaria și Rumelia ostică cu 4.5 mil.

Litvanii sau *Leții* (se apropie de Slavii) în Rusia vestică cu 3 milioane.

4. *Greco-Romanii* (130.5 mil.)

a) *Neo-greții*, în Grecia, Turcia europ. și asiatică cu 3.6 mil. b) *Italianii* în Italia, Tirolul sud., o parte din Triest, Istria, Dalmația, Görz, (Gariția) și Gradișca cu 30 mil.; c) *Spaniolii, Portughezii și Catalanii* împreună cu urmașii lor, cari sunt foarte amestecați prin coloniile spaniole și portugheze, în America centrală și America-sudică, Vestindia, insulele Philippine etc. cu 45 milioane; d) *Francezii, Provençalii și Valonii* în Franca, Elveția vest. Belgia și risipiți în Canada, Algier etc. cu 42 mil; e) *Românii* (Daco-românii) în România, Transilvania, Bucovina, Basarabia, Ungaria, Serbia ost. mil. 9.4; f) *Retoromanii și Ladinii* în Elveția ost. (Graubünden și Engadin) și în Tirol sud. mil. 0.1; g) *Friaulii* (Furlanii) în Friaulul italian, la Isonzo de lângă Görz și Gradiska, mil. 0.4;

5. *Celții*, anume:

Irlandezii sau *Erzii* în Wales, Irlanda, Scoția și risipiți în America nord. etc.; *Armoricanii* în Bretagne și pe insulele normanice (1.5 mil.) la olaltă 9 mil.

6. *Albanesii* în Albania mil. 1.4;

7. *Iranii* în Asia anterioară și Caucasul (Neo-Perșii, Armenii, Cartvelienii,

Kurșii, Osșeții, Grusienii, Georgienii, Lesghienii, Cerchezii, Afganii, Tadgișii) etc. mil. 25.

8. *Indianii* (Hindus), *Mahrații* etc., în India ostică mil. 240—250.

B. *Semiții* (24 milioane). Au colora pielii mai multă întunecată spre brunetă, păr negru, adesea creț, nas încovoiat și buze subțiri, anume:

1. *Arabii și Beduinii* în Africa nordică și Arabia,

2. *Evreii*, risipiți peste tot pământului.

3. *Rămășițele* neînsemnate și urmașii vechilor *Chaldei, Sirieni, Fenicienii, Babilonenii, Asirienii* etc. în Asia sud-vestică. 4. *Abesinenii și Nubianii, Galla, Somali. Suahelii* etc. în Abesinia, Geez, Tigre etc. în Africa ost.

C. *Hamiții* sau *Berberii* (25 mil.) în Africa nord., mai multă de color brună-negru, cu păr și barbă negru, puțin, semănând multă cu tipul *Negrilor*.

Berberii, proprii în *Marokko, Maurii, Kabylia și Tuaregii, Koptii* în Egipt, o parte de *Abesinenii; Dongola, Bedja, Soho și a.*

II. Rassa Mongolică.

Cu colora pielii galbă-brună, păr negru, neted, sclipicios, barbă rară; cu ochi mici tăiați, pieziși și cu falci eșite în afară.

De aci se țin:

A. *Poporele finnico-ugrice*, tare apropiate de *Caucasi* (12 mil.)

a) *Finnii, Karelii, Livii, Esthii și Kuriii* în Europa nordică.

b) *Maghiarii și Sécuii* în Ungaria și Transilvania.

c) *Sirienii, Mordvini, Cere-misii, Samoedii, Wogulii, Ostiakii, Wotiakii Lapii și Curșii* în Rusia de nord.

(Va urma).

Descânțece.

(Culese din popor).

Descânțecul de orbalțu.

Se luă nouă fete albe
Cu nouă măturî albe,
Cu nouă secerî albe,
Cu haine pe ele toate albe,
Cu cosite albe despletite,
Pe spate 'n jos slobodite.
Nime nu le-a vădută,
Nime nu le-a audită,
Numai Maica sântă
Pola sântă a întinsă
Și acelea le-a cuprinsă,
Er de unde sta
Apuca și le 'ntreba:
— Unde mergeți voi,
Nouă fete albe
Cu nouă secerî albe,
Cu nouă măturî albe,
Cu haine pe voi tot albe,
Cu cosite albe despletite,
Pe spate 'n jos slobodite?
— O bine făcuși
Că ne întrebași,
Maică sântă!
Că merem la biserica albă,
Totă țiră și posdări s'o facem.
— Ba acolo nu aiergați,
Ci 'napoi vă îndreptați,
Mai bine vă duceți la N. N.
Și orbalțul bine alegeți-lă,
Bine culegeți-lă.
Orbalțul de demultă
Orbalțul de curândă,
Orbalțul, ce cõe,
Orbalțul, ce sparge,
Orbalțul, ce se lătesce,
Orbalțul, ce zămuesce,
Bine alegeți-lă
Bine culegeți-lă.
Din creerii capului,
Din fața obrazului,
Din deochii ochiloră,
Din aușulă urechiloră,
Pe pèrulă capului scoteți-lă,
Pagubă se nu se facă
Urmă se nu se cunoscă.

Descânțecul de junghiu.

Se luă, se duseră
Câți crai, câți împèrați,

Toți la tabără plecați.
Numai junghiu lui N. N.
Cuiul din cuier l'a luat
Și pe el a încălecat,
Și 'n Dunărea negră s'a băgat;
Cuiul a eșit
Junghiu a perit.
Dă, Dòmne lui N. N. léc
In ceas bun din ceas curat,
Descânțecul dela mine,
Lécul dela Dumneșu.

C. M.

Góna Cănilor.

Pe la țeră tot se mai ține, prin tradiția — scrie revista „Casa Rurală“ — câte un obicei roman, cum (de exemplu) e următorul:

În prima zi a postului celui mare, în comuna Boldu din jud. Rîmnicu-Sărat se face obiceiul în toți anii tradițională „góna cănilor“ în felul următor: Se fac cete de câte 10—15 omeni, cari intră prin ogrăzi și curți, ca să scotă câni la drum, sau îi infundă prin strimtori, unde cu o îndemănare de admirat pînă mîna pe ei, îi apucă și le încleștă falcele în așa mod, ca să-i pună în neputință de a mușca, lucru, ce de altfel aceștia nu-l pot face, fiindcă pofta mușcatului li-e tăiată prin câte-va lovituri, ce iau ca arună. Apoi cu nisce „răvaruri“ de lemn făcute într'adins, în formă cilindrică și crestate cu cuțitul, încep a-i freca sub odată pînă când ostenesc; mulți câni din cauza acesta chiar mor.

Pe câni, ai cărori stăpini dau ceva de bûtă, îi lasă, ăr pe ceilalți pe câți îi prindă îi „răvaresc“ cu totă dinadinsul, Ția aceea este destinată mai multă pentru góna cănilor, cari spăriați fug unde nimeresc; decă eș la marginea satului zăresc grupuri, grupuri de câni stând, fugind, și auș pe mulți urlând. S'a observat, că câni, mai ales cei bătrani, au o presimțire pentru această zi, fiindcă din zori, fără a fi gonii de cineva, es la „tîrcioși“.

Decă întrebă sătenii de ce fac lucrurile astea, unii își răspund: „se se facă mălai la vară“, alții nu și dau sēma. Un bătrân, pe care l'am întrebat din întēplare (închipindu-mi, că ține mai bine minte ceea-ce a apucat de la părinți), mi-a răspuns: „apoi gura moșului, pentru-că nu au fost simțitori, când au intrat păgani la o împărăție, oi mai simțitori au fost gășele“. — Ce spui moșule? Fă-mă să 'ntelegă mai bine, îi dīsei. — „Apoi, da, uite așa s'a întēplat“, și continuă: „se vede, că câni n'au fost pe la culcușurile lor și gășele fiind din întēplare pe acolo s'au speriat și prin gîgăirea lor a deșteptat pe cei ce dormiau“.

Eată cum cred, că se explică cazul ăsta al găscelor, care este păstrat prin tradiție, și care după cum se vede, a 'nceput să degenereze, — deși presintă orecare interes istoric:

Gali, după ce au bătut Clusanii, porniră cu rēboiu în contra Romei din cauza următoare: un deputat din ginta Fabilor, fiind trimis să mijlocēscă pentru împăcarea părților beligerante — Gali și Clusani — într'un moment de furie, trase sabia și omori pe un duce gali. Aceștia trimițendă la Roma să ceară satisfacție și neprimind-o, porniră stele și bătură armata romană, punēnd-o pe gónă. Locuitorii Romei s'au retras parte cu armata, parte la văi și parte la Capitoliu. Camil, care trăia în exil la văi, fu proclamat dictator, însă acesta nu primi sub motivul că exilat, fără votul senatului, n'au dreptă la nici o funcție. Atunci un tiner plebeu se duse la Roma, prin o poartă secretă, intră în capitoliu și rugă pe Senat să cheme și să numească pe Camil dictator. Gali descoperind urmele Romanului și luāndu-se după ele aflară drumul în Capitoliu și într'o noapte furtinosă era se cuprindă această cetate, dacă Romanii n'ar fi fost deșteptăți de gîgăitul „găscelor sacre“.

Obiceiul de a se gonii căni e încă în multe sate, ăr ar fi de dorit să se scie, ce explicația îi dă poporul.

MULTE ȘI DE TOATE.

Ōmenii sburători.

Când Dumneșu a făcută viețuitoarele pe pământ, a dīșu peștilor, să trăescă și să înote în apă, paserilor să sbore în aer, ăr omului i-a dīșu dīșu să stăpānescă pământul și să mērgă pe el, ca și celelalte dobitoce.

El însă n'a vrut să asculte porunca Domnului, de multă s'a învățat a înota și a merge pe mare mai abitir decătă peștii și nemulțumit cu atata, etă că acum vrea să sbore în aer, ca paserile cerului.

În toate țerile civilizate, în afară de silințele ce și dau ōmenii de a descoperi cărna balonului, se facă totă așa de mară a construi mașini sburătoare, cari silințe pare că vor fi încoronate de succes, chiar înainte de cărna balonului. Ce lucru minunat va mai fi, când sătă de a sta pe pământ, ne vom trānti o pereche de aripi artificiale și ne vom ridica în văzduh mai sus decătă cum se ridica Simon magul de pe vremea sf. Petru. În urma rezultatelor obținute cu mașina sburătoare de cătră d-nul Maxim în Anglia, etă că diarele americane ne vestesc, că d-nul Langley a imaginat și el o mașină sburătoare, care se pare mai perfectă, dīce „Gazeta Săteanului“.

Langley a făcută, la 13 Decemvre, o esperiență publică, în fața unei numēroase mulțimi la Quantico, aproape de Washington, cu mașina sa sburătoare. El a sburat cu ajutorul mașinei la acea reprezentare o distanță de 300 metri. Se spune, că mașina are 4 aeroplane, că e mișcată prin 2 helice aședate îndărăt, că are o cărnă verticală, prin ajutorul căreia se pōte îndrepta orizontal, în sîrșit că articulațiunile elementelor sistemului sunt ast-fel dispuse, că permită a dobāndi după voință mișcări de suire și scoborie.

Până acum amēnunțele lipsesc în privința acestei mașini. Ori-cum acesta e un pas mare în navigațiunea aeriană și dorim cătă mai grabnic să se reușescă a se forma mașini sburătoare practice, căci aceste fiind mici și puțin costisitoare vor pute fi la îndemāna fiă-căruia; aceste mașini sburătoare vor fi în navigațiunea aeriană față cu balōnele, aceea ce sunt luntrele față cu vapōrele în navigațiunea acuatică.

Cine este regele animalelor.

La această cestiune un vechiu venerator african răspunde: Urmēz-mă la o fântānă din desert pe o nōpte luminosă, când umbrele sunt distincte și negre, când luna apare pe ceriul fără nori. Totul este luminat, ca ziua, de o lumină argintie. Aședă-te pe un bloc de stāncă și privește animalele îndreptāndu-se spre adăpătoare: boi sēlbatici, rinoceri, antilope, și câte-odată, decă apa este mare, și lei. Dăr cine vine să sperie aceste animale, și mai cu sēmă pe gingașa antilopă? Ea ridică capul și dispere în umbră. Celelalte animale la rēndul lor ascultă și părăsesă marginile lacului.

Numai inevitabilul șacal, acest sburdalnic printre animale sēlbactice, rămāne singur la post. Urechia umană obtusă n'a putut primi un sunet și îndată se aude pasul greoi și cadent al unei tupe de elefant. Ei sunt aproape de apă.

Șacalii se aședă cu odată întinsă în urma lor, celelalte creaturi au dispărut. Regele bea. Nu se mai aude un sunet. El își stropesce spinarea, turbură apa și se retrage în mod solemn. În urmă revinț la mal supușii săi și beu cum pot, ceea ce el a murdărit. Decă pentru animale, elefantul este rege.

Cursul pieței Brașov.

Din 2 Martie 1895.

Banconote rom.	Cump.	9.74	Vēnd.	9.77
Argint român.	Cump.	9.70	Vēnd.	—
Napoleon-d'ori	Cump.	9.77	Vēnd.	—
Galbeni	Cump.	5.85	Vēnd.	5.90
Ruble rusești	Cump.	132.—	Vēnd.	—

*) În editura G. Freitag & Bernadt în Viena a apărut în a. c. o scriere de profesorul A. L. Hickmann, intitulată: „Geografisch-statistischer Taschen Atlas“, care conține date asupra tuturor referințelor statistice, geografice, economice etc. de pe totă rotogolulă pământului. Intocmirea cărții este foarte practică. Prețul unui exemplar este 1 fl. 80 cr. — După această carte interesantă am estrasă acești articoli.

Pentru Sesonul de Primăvară

are onórea
prin acésta

Magazia

D. LESSNER

VIENA,
VI., Mariabilferstrasse 83,
Souterain, Parterre
Mezzanin și etagiu I.

a aduce la cunoscință, că cu 1-a Martie vine la vëndare cele mai noue și exquisit de frumoșe **stofe moderne**, assortimentu sensaționalu, prețuri ieftine și reduse, și'mi permitu a invita P. T. publicu a visita magazia, unde suntu espuse spre vedere **mulțime de nouități**.

Stofe curatū de lână:

Mousseline de lână Dessins splendid	per Metru fl.	—58
Kammgarn Nouveauté, latū duplu	" "	—88
Kammgarn rayé Nouveauté latū duplu	" "	—88
Crépe Nouveauté rayé	" "	—70
Nouveauté rayé	" "	1.—
Nouveauté lignette	" "	1.50
Pepita moderne, 120 cm. latū	" "	—88
Kammgarn rayé exclusive 120	" "	1.45
Cheviotine 120	" "	1.65
Kammgarn carré specialité 120	" "	1.85
Kammgarn rayé anglais 120	" "	1.75
Haute Nouveauté rayé 120	" "	1.90

Stofe curatū de lână:

Haute Nouveauté carré,	120 cm. latū per metru fl.	2.15
Rayé pointu în mătase	120 " " " "	2.15
Haute Nouveauté franțuzescă	120 " " " "	2.25
Haute Nouveauté Parisienne	120 " " " "	2.55
Haute Nouveauté în mătase	120 " " " "	2.80

Stofe de spălatū:

Piqué uni în tóte colorile, nu-și lasă fața, per metru	52 cr.
Mousseline indian Dessins splendid, nu-și lasă fața, per metru 52, 55, 58, 60, 65 cr.	
Piqué Nouveauté dessiné, nouă de totū, pentru rochi și bluse nu-și lasă fața, per metru 35 cr.	
Piqué Haute Nouveauté, curat pentru spălatū per. m. 58, 85, 90 cr.	
Atlas-Satin cele mai noue, des. pentru spălatū p. mtr. 36, 40, 58 cr.	
Levantine, dessins moderne, pentru spăl. p. mtr. 26, 30, 32, 40, 45 cr.	
Zephir Nouveauté, pentru spălatū per mtr. 35, 40, 45, 50, 55, 75 cr.	

Stofe de mătase:

Brocate de mătasă, frumșete splendidă și exquisită per metru	fl.	3.60, 4.—
Taffetas chiné, Dessins splendide	per metru "	2.50, 2.85
Taffetas rayé broché (Haute Nouveauté)	" "	3.—
Pepita stofe curatū de mătasă	" "	—85, 1.20
Stofe curatū de mătasă, cu vârgi splendide	" "	1.20
Sicilienne uni, în tóte colorile	per "	1.20
Sicilienne façoné, în tóte colorile	" "	1.35
Pongis chinóis Dessins splendide	" "	1.10
Foulard de mătasă Dessins frumosū	" "	—45
Bengaline rayé colorile cele mai moderne	" "	—98
Seiden-Armurette în óte colorile	" "	—65
Mătasă erudă cu Dessin	" "	1.25, 1.40

Asortimentū horend în cele mai noue stofe de lână, duplu latū à 30, 34, 40, 52 cr. etc.

Mostre și jurnale mari ilustrate se trimitū în provincie cu plăcere gratis și franco.

N. P. GOLDMANN, tērgulū inului nr. 28.

Gulere englezesci în tóte colorile 2 fl. 50.

SESON de PRIMĂVARĂ 1895.

Pentru sesonulū de primăveră imi permitu a recomanda Onoratei mele clientele:

Magazinulū de confecțiuni pentru dame

bogatū asortatū cu pardisiuri, gulere, fichuri, mantale, pardesiuri de plóia și prafū.

Paltonașe și pardesiuri pentru fetițe și băieți

cu rondouri séu gulerașe separate la ele.

carī se află totdeuna în assortimentū mare și le vëndū cu prețurile fabriciei.

Comandele din provincie se efectuēdă cu mare acuratețā și **după mēsurā** în restimpū de trei zile.

Rugāndu-mē de sprijinulū On. Dame,

Sunt cu deosebitā stimā,

N. P. GOLDMANN,
Brașovū, Tērgulū inului Nr. 28.

Gulere englezesci în tóte colorile 2 fl. 50 cr.

N. P. GOLDMANN tērgulū inului nr. 28.

N. P. Goldmann, tērgulū inului nr. 28.

Gulere englezesci în tóte colorile 2 fl. 50 cr.

Gulere englezesci în tóte colorile 2 fl. 50 cr.

N. P. Goldmann, tērgulū inului nr. 28.

Anunciuri

(insertiuni și reclame)

Suntū a se adresa subscrise, administratiunii. In casulū publicării unui anunciu mai mult de odată se face scādēmēntū, care cresce cu câtū publicarea se face mai de multe-ori.

Administrațiunea

Numere singuratice

din „Gazeta Transilvaniei“ à 5 cr. se potū cumpēra în librăria Nicolae Ciurcu.

A V I S U !

Prenumeratiunile la Gazeta Transilvaniei se potū face și renoi ori și când dela 1-ma și 15 a fiā-carei luni.

Domnii abonati sē binevoiască a arāta în deosebī, când voiescū ca espedarea sē li-se facā dupā stilulū nou.

Domnii, ce se abonēzā din nou, sē binevoiască a scrie adresa lāmuritū și sē arate și posta ultimā.

Administraț. „Gaz. Trans.“